

А ето на какво ся основаваме:

Всѣкъ ученъ знай чи стари тѣ Ириани, (потомци прави коимъ сѣ Занди тѣ), сѣ славили Бога, улицетворяюшти въ молитвы тѣ си Земѣ тѣ, Слънце то и Зорѣ тѣ, и въ поіавление то на Зорѣ тѣ ся сѣ молили всѣкъ частно и обшто въ събранныя та си, кои молитвы и до днѣсь сѣ съхранили тѣхни тѣ потомци, неизмѣнивши тѣ старо то си вѣройсповѣданіе, да чѣтѣтъ велегласно [да възважѣтъ] обшто въ храмовѣ тѣ си, какъ то и ные днѣсь, хрістіани тѣ, чѣтемы и възвавами въ наши тѣ чѣркви молитвы тѣ си обшто; што то *nivāēdhaeti*—*nivāndhaṇmi*, какъ то чѣте Г. Евгенъ Бурнуфъ, не трѣба да ся тълкува *je prie*—молю, въ единствено лице, нѣ *мы-въ-дѣхаіамы*, *ны-въ-дѣхаіамы*,—*pous priions*—ные молимъ въ множ. лиц.; понеже то е съставено отъ *мы*—ные Бѣлг. [мы рускы], множ. бр. пѣргаго лица личнаго мѣстоймѣнія *асъ*, и отъ прѣдлога *въ*, и глагола *дѣхаж* [дѣхажъ въ чѣрковѣхъ нашѣхъ іазыкѣхъ] *ные въздѣхаіамы**) т. е. въздаіамы Богу молитвѣхъ чрѣзь наше дыхание.

А да ся зѣма *дыхание то* за чѣловѣка, то е обично и въ наши тѣ днѣшны чѣрковны молитвы, какъ то: *Всѣкое дыхание да хвалитъ Господа*; то сѣшто израженіе ся находи и въ персійскы книжевенѣхъ іазыкѣхъ. Въ съчиненіе то *Гюлистанъ* ся находи писано: *мезиди ниіамѣт хер нефѣс фрүмир вѣд*, кое ся тълкува буквално: мѣздѣ благодати [има] всѣко дыхание вѣтрѣ си [въдѣхаемо и издѣхаемо] т. е. всѣкое дыхание колко то пѣти изхожда и вхожда въ тѣло си, дѣжно е да слави Бога и отъ того добыштѣ въздаіаніе благодати его.—

Въ нашѣхъ Бѣлгарскыхъ іазыкѣхъ въ обшѣхъ ся сѣ съхранили слѣдныя окончанія спряженія глаголовъ: на *ѣ* или удвоенъ *ж*, на *ж*—*и*, на *ѣж*, на *аѣж*, *амѣ*, *аіамѣ* и *іамѣ*. п. р. *жамѣ*, *жалѣ*, *жалѣж*, *жалѣж*, *жалаіѣж*, *жаламѣ*, *жалаіамѣ*, и *жалаіамѣ*; *карѣ*, *карѣж*, *карѣж*, *караіѣж*, *караіамѣ*, *карамѣ* и др. много; сѣшто и въ еленскы мнимъ за пѣрвобытенъ іазыкѣхъ ся виждѣтъ: *роѣω*, *роѣ* и *роѣхъ*—*мыаѣж*, *мыѣж*, *мыаіамѣ*; *воѣω*, *воѣ*, *воѣхъ*—*выаѣж*, *выѣж*, *выаіамѣ*; *стаω*, *стаѣ*, *стахъ* и *ѣстхъ*—*стаѣж*, *стаѣж*, *стаіамѣ*; *ѣаω*, *ѣаѣ* и *ѣахъ*—*жаѣж* (*жавѣж* и *живѣж* сѣ *ѣ* прибавено), *жаіамѣ*, и др. мл. А тѣхъ-зи почти и тѣмъ подобны спряженія глаголовъ ся виждѣтъ въ Зандскы и въ Самскы іазыкѣхъ.

*) Дѣхажъ въ старость ся е чѣло: *дѣн-хаж*, кое е съставено отъ *дѣ-даѣж*, *давамѣ* и прѣдлога *на* и *хаж*, глаголь, кой значи *живѣж*. На Бѣлгарскы нѣ *хаж* іоште ся употрѣблява въ значеніе то *живѣж*, какво привите, *нѣ-хайте* ли т. е. *живи* ли *сте*. А въ зандскы іазыкѣхъ ся срѣшѣта рѣчь та *хаіатѣ*—*животѣ*. На Бѣлгарскы казвамы *хаіатѣ* и мѣсто то кое то оставѣтъ прѣдѣ кѣшты тѣ си *le devant*, сѣ покрыто отъ стрѣхѣхъ тѣхъ, дѣ селци тѣхъ лѣтъ вѣдѣтъ и спѣжѣтъ и обично тамо сѣдѣжѣтъ най-много подѣ сѣнѣхъ и нѣ хлѣдинѣхъ. Види ся чи тая рѣчь има исто то значеніе, какъ то и въ Зандскы іазыкѣхъ; зашто то кога то чѣловѣкъ въ топлы тѣхъ времена сѣдѣни на *хаіата* си, да ся прохлади и въздѣхае—въ-дѣхае въ себе си чистѣ и прохладенъ въздухъ, вѣистинѣхъ чи ухрабрѣва живота си.